

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 87. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593176576/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

det og gjøre os Begge elendige; men mit Liv vilde være blevet slaet fast paa dette Punkt og fremtidig have dreiet sig derom.

Det skete ikke; vi vare Alle mere som Automater end som Mennesker. Ingen Velsignelse blev lyst, Præsten sagde intet Ord, som ikke var strengt nødvendigt, og efter Ordene: »Saa erklærer jeg Eder for rette Ægtefolk«, gjorde han uvilkaarlig en Bevægelse for som at lade hende gaae hen til Bordet og underskrive Ansøgningen om Skilsmisse.

Men med et flammende Udtryk af Had, som jeg ikke havde ventet fra de fromme Dueoie, vendte hun sig til mig og sagde: »Jeg be'er at hilse min Svigerinde!« og gik med sin Moder.

Vi tre, Præsten, Doctor Hilder og jeg, bleve staaende et Øieblik ubevægelige; derpaa lo Doctor Hilder.

»Om Forladelse! For Himlens Skyld, misforstaa mig ikke!« raabte han og greb begge mine Hænder; »men jeg kunde ikke lade være at tænke paa, at Marcelline dog nu har vundet Processen med Figaro; men Du maa ikke troe, at jeg er Dr. Bartolo! Jeg er en ærlig Karl og kan ikke gjøre ved det!«

Der var ikke Noget at gjøre. Jeg var narret, og jeg har aldrig i mit Liv følt et saadant Had som til hende – et Had, der var saa stort som min Uret.

Det var en af de næste Dage, da jeg sad hjemme, udygtig til at foretage mig Noget, betagen af min ulykkelige og falske Stilling, at Valdemar kom til mig i Galla-Uniform.

»Hvor Du er pyntet, Valdemar!« sagde jeg.

»Ja, saadan gjør man jo, naar man skal til Audiens. – Jeg har et Ærinde til Dig. – Du husker vel nok den Gang, da vi havde Historien ude i Sundet, og da jeg paastod, at Din Fader havde viist sig for Dig i Dromme, for at jeg kunde give Dig Bevis paa mit Venskab!«

»Ja.«

»Ja; men jeg er kommen i Tanker om, at det var maaskee ikke af den Aarsag, han viste sig, men for at Du skulde give mig Bevis paa Dit Venskab.«

»Naa, ja, det har jeg jo altid paastaaet, at jeg egenlig reddede Dig. Men det er silde, Du falder derpaa.«

»Ja, vel; men Sagen er, at jeg gjerne vilde have, Du skulde mene, at naar de oppe i Himlen tænke paa Dig, saa tænke de paa mig med.«